

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Salutacions des de Santo Domingo de la Calzada

Una salutació ben cordial des de Santo Domingo de la Calzada a tota la família diocesana. Soc aquí en peregrinació amb els mestres i professors de les nostres escoles diocesanes i parroquials. Hem vingut a recórrer una part del Camí de Santiago en aquest lloc en el que el 25 d'abril d'enguany s'acompliren mil anys del naixement de sant Domènec de la Calçada, l'aportació del qual resultarà fonamental en el desenvolupament del Camí de Santiago, sobretot en el servei als pelegrins.

Va néixer a Vitoria de Rioja, província de Burgos l'any 1019. Decidí consagrar la seva vida a Déu des de molt jove. L'any 1040 va conèixer Gregori, bisbe d'Òstia, que havia arribat a la Península com a llegat del papa Benet IX. El jove Domènec s'uneix a la missió de Gregori i l'acompanya durant quatre anys com ajudant i deixeble. Quan el bisbe mor a Logroño el maig de 1044, Domènec fixa la residència en un bosc de la vora del riu Oja, que aleshores era una zona despoblada, i es comença a centrar en la seva vocació definitiva compaginant la fe i l'entrega a Déu amb el servei als seus semblants, treballant per ajudar a solucionar els problemes que descobreix al seu voltant.

Allà coneix les adversitats dels pelegrins que es perdien a la Ruta Jacobea del nord i que havien de travessar camins en males condicions, plens de perills i de bandolers i sense cap assistència hospitalària; també és testimoni de les condicions perilloses que el riu ocasiona en les èpoques de creixement de les aigües. Tot això el portarà a construir un camí nou que amb el temps esdevindria la ruta principal. Va talar boscos, remoué terres i començà la construcció

d'una calçada de pedra que va significar una desviació del camí tradicional, però que esdevingué, a partir d'aleshores en una nova ruta. També construeix un pont sobre el riu que s'havia de travessar obligatòriament i, per últim, un pou, un hospital i un temple on oferir assistència material i espiritual als pelegrins. D'aquí ve que vagi ser declarat patró dels Enginyers de Camins, Canals i Ports i, a la vegada, dels Enginyers d'Obres Públiques.

Els pelegrins varen difondre la seva fama de santedat a Espanya i als diferents països d'Europa. Els motius per a aquesta consideració es fonamenten sobretot en la seva entrega generosa i constant al llarg de la seva vida: ajudar els necessitats, facilitar el camí, auxiliar els romeus, socórrer, donar de menjar i de beure, escoltar, perdonar, compartir, en una paraula, posar en pràctica les obres de misericòrdia. Mor l'any 1109 i és

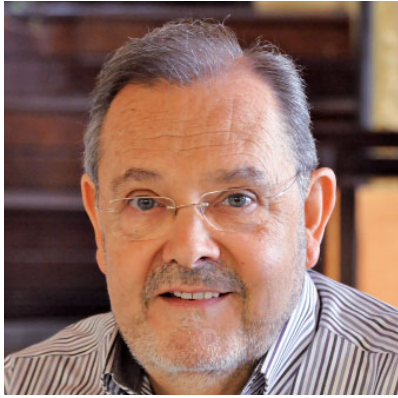
enterrat a la vora el camí, en el poble que ell va crear amb la seva presència i que va acabar rebent el seu nom: Santo Domingo de la Calzada. Molt aviat va començar a ser invocat com a alliberador de captius.

Avui recordem el seu exemple tan lluminós, un veritable exemple de caritat i solidaritat amb el proïsme. A la vegada, recordem que l'acolliment dels pelegrins és un tret distintiu en l'experiència del Camí a l'època medieval. Hi contribuï la fundació d'hospitals per a l'atenció del gran nombre de pelegrins que es dirigien a Santiago. En la mentalitat medieval el pelegrí és considerat un enviat del Cel, i cal tractar-lo com si fos el mateix Jesucrist. És per això que era freqüent en les imatges del Crist ressuscitat amb els deixebles d'Emaús es representés el Salvador com a pelegrí, amb els distintius propis de la peregrinació jacobea, amb el sarró i la petxina de vieira.

ENTREVISTA

Emparaular

ANTONI BOSCH-VECIANA

El número 263 de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* està dedicat al P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg —considerat com un dels pensadors catòlics més significatius del diàleg fe i cultura—, que va morir el 10 de novembre de 2018. El professor Antoni Bosch-Veciana, filòsof i teòleg, i amic del P. Lluís Duch, assegura que «la seva memòria ingent i una intel·ligència subtil li varen facilitar construir un pensament compacte».

Com definiria el pensament del P. Duch?

Definir en poques paraules el pensament d'algú és difícil i del tot innecessari. En tot cas, les reflexions de Lluís Duch giren entorn de l'ésser humà com a un ésser relacional per qui és definitiu el llenguatge en sentit ampli —paraules, mites, gestos, mirades, silencis...—. I és aquest llenguatge el que li possibilita dir i tenir un món.

Per què era tan important per a ell el llenguatge?

Per això mateix que acabo de dir ara. El llenguatge és allò que constitueix l'ésser humà; aquell que a través del llenguatge pot dir tot allò que té al seu davant. El llenguatge ens possibilita tenir món en tant que fa possible dir-lo amb paraules —«emparaular-lo», deia ell—. I d'entre els llenguatges més singulars, Lluís Duch posa en relleu el llenguatge simbòlic.

Era un monjo atípic?

Lluís Duch era, sobretot, un monjo. Certament un monjo que vivia el monacat d'una manera atípica; en els horaris, en les feines, en les sortides del monestir. Obert als altres: a centres d'estudi, a grups de treball, a diverses universitats. Era ben acollit sobretot als cursos de doctorat. Trobaven en ell algú que els obria la seva intel·ligència per comprendre més a fons l'ésser humà.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Convé decidir!

La Lluïsa estudia primer de batxillerat. El curs li ha anat prou bé. Els pares li suggereixen que participi en alguna activitat d'estiu: esportiva, cultural, de servei... Ells s'inclinarien per una d'aquestes darreres, perquè de joves hi havien estat implicats. Ella, es posa a examinar possibilitats. Entra a diverses pàgines web, recorda d'altres de les quals ha sentit parlar o de les que li ha compartit algun amic o amiga, que li ha explicat la seva experiència...

Recull diverses opinions. La tutora del seu curs posa l'accent en la conveniència d'obrir horitzons i en la relació amb altres joves: «Has de triar una experiència enriquidora que t'obri horitzons, que desvetlli les teves actituds més nobles. No pensis només en les teves activitats de vacances. Pensa que les compartiràs amb altres joves que esdevindran, de ben segur, els teus nous amics i amigues. Aquesta dimensió de relació és molt important. Has de pensar què hi pots aportar i amb quins objectius hi vas, què pots compartir». En un díptic que presenta diverses possibilitats, llegeix: «És ben cert que aquestes activitats estan pensades amb la intenció que t'ho passis bé. També hi has d'anar, però, amb l'actitud d'es-

tablir noves relacions, fer noves amistats, conèixer altres contrades, adquirir destreses i hàbits socials... Darrere hi ha un plantejament important: la voluntat de prendre una iniciativa a partir d'un interès personal, però amb el desig que esdevingui una possibilitat de creixement personal i, alhora, amb una projecció vers els altres que generi amistat; compartir projectes, servei conjunt...»

Els pares li fan avinent que ells sempre havien participat en propostes de servei des de la fe, i la seva concreció a servir i estimar —les colònies—, que organitzava la seva parròquia. Va ser on es van conèixer i on van aprofundir i enfortir la seva fe des del servei, les pregàries del matí i de la nit amb els infants, i les dels monitors, en acabar la reunió, després de les activitats del dia, quan els infants ja dormien, i les eucaristies del diumenge. La Lluïsa té molt bon record de les colònies i dels seus monitors i monitores. Aquest any hi podria fer d'ajudant i el curs vinent fer la formació de monitora. «Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut» (1Pe 4,10). Convé prendre una decisió!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Quien no lo sabe todo... no sabe nada»

Estudiando teología, Jordi Sans Vila, superior del Seminario de Barcelona, los días de fiesta lluviosos nos reunía a unos cuantos para ofrecer **teatro leído**. De *La torre sobre el gallinero*, de V. Calvino, recuerdo:

«Una noche, me despertó el ruido del vecino de arriba. Era insoportable. Sus **pasos** me obsesionaban. Era de madrugada. Me enfadé. Debía ir a trabajar. ¡Tenía derecho al descanso! Oía el ruido de sus zapatos sin parar. Y me puse a maldecirlo, a desearle todos los males. Me dije: “Mañana subiré arriba y le romperé la cara”. Era joven y podía hacerlo.

»Al día siguiente, subí al piso de arriba y entonces me enteré de

que el **hijo** de mi vecino —el del ruido— había **muerto** aquella **madrugada**. Durante **toda la noche**, el padre había **paseado** en sus **brazos** al pobre **niño abrazado** por la **fiebre**, para **impedir** que se le **fuera**, e **infundirle vigor y vida**.

»¡Me dio tanta **pena, Señor!** Aquellos **pasos** por la **noche**... ¿Qué sabemos nosotros, **Señor?** Nuestra **interpretación** de los **hechos** es **superficial, equivocada**. Haría falta **conocerlo todo** para **poder juzgar**, y ni así bastaría.»

Es nuestro **egoísmo**. El **yo**. **Sin pensar** en el **sufrimiento** del **tú**.

El cardenal Jubany, decía: «Quien **no lo sabe todo... no sabe nada**.»

Lectures de la missa diària i santoral

15. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambròs; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simfonsa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Mojà.

20. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ † Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Brindisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: «¿Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: «¿Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor».

Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida».*

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, soc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida». / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, / reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor / ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, ¿què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «¿Què hi ha escrit a la Llei? ¿Què hi llegeixes?»

Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs».

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, ¿qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més.

¿Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell». Jesús li digué: «Doncs tu fes igual».

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma.

Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas».

Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

Dios salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él.

Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas: las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

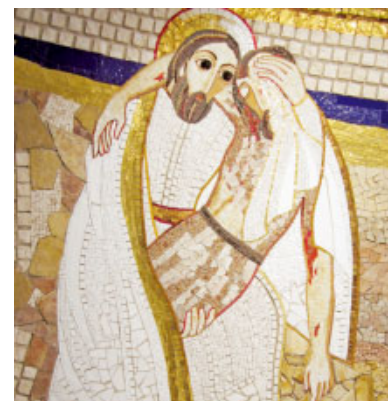
✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: «"Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con toda tu fuerza" y con toda tu mente. Y "a tu prójimo como a ti mismo"». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida».

Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó adonde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: "Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva". ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».

El bon samarità

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

El bon samarità (2007) de Marko I. Rupnik, capella de l'hospital de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús (Madrid)

Arriba una sèrie de tres diumenges en els quals els Evangelis formen, al meu entendre, una mena de tríptic. No podem entendre la paràbola del bon samarità si no parem atenció als dos evangelis successius, que ens il·lustraran sobre el valor de la contemplació i la vida de pregària.

Comença doncs el tríptic que Lluc, a mode de pintor, ens dibuixa a partir dels testimonis visuals i de primer ordre que ell va conèixer, per tal d'oferir-nos el «rostre autèntic del Senyor i de la seva Església». La primera part és la paràbola del bon samarità. La centralitat d'aquesta narració tan senzilla i ahora tan impactant és doble: la primera és la «compassió misericordiosa» que mostra aquest personatge, la que marca el to de tota la narrativa, i la segona és l'absoluta gratuïtat del gest del samarità. Aquest no estava obligat a fer-ho, hi havia molts condicionants i factors que el podien *constrènyer* de tal manera, que les circumstàncies l'haurien pogut excusar en la seva consciència. Tanmateix, va superar la barrera de la pròpia carnalitat i va accedir a ajudar, no al *proïsme (compatriota)*, sinó a la persona que sofria, independentment d'altres consideracions.

Crist, que no té cap mena d'obligació ni necessitat d'anar més enllà de la seva condició divina, en tant que Fill de Déu, va voler implicar-se amb la naturalesa humana fent-se home com nosaltres, nascut del si de la sempre Verge Maria. No calia tant, però ho va fer; amb menys ens hauria estat suficient, però Crist no va voler ser només metge, va anhelar ser medicina de guarició, vida i gràcia. Així estem cridats nosaltres a viure: en estat de guarició espiritual en Crist, de vida en Crist i de gràcia en Crist, per a glòria de Déu i estímul per als altres.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Del divendres 12 al dilluns 15. Pelegrinatge de professors de les escoles diocesanes i parroquials de la diòcesi a Santo Domingo de la Calzada (dintre del Camino Riojano a Santiago).

Del dimecres 17 al divendres 19. Reunió dels bisbes de la Tarraconense a Sarlardú (Vall d'Aran).

Dissabte 20, a les 20 h. Ordenació diaconal del Germà Bladimir Ramos, O. Carm., a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa.

Diumenge 21, a les 13 h. Missa de la festa patronal a l'església de Sant Jaume del Pla del Bonaire (Terrassa) i benedicció d'un *cruceiro*.

Notícies

Un jove de Terrassa participa en el Fòrum internacional de Joves a Roma. Entre els dies 19 i 22 de juny va tenir lloc a Roma el Fòrum internacional de Joves organitzat pel Dicasteri per als Laics, la família i la Vida per examinar la pastoral juvenil a l'Església. Entre els 246 jo-

ves participants s'hi trobava David Brunet, un dels responsables de la pastoral de joves de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa i membre de la Delegació de Pastoral Juvenil de la diòcesi.

Missa de final de curs al Seminari. El divendres 21 de juny, Mons. Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia al Seminari amb motiu del final de curs, tot desitjant un bon estiu i un bon treball en les diverses activitats en les que participaran els seminaristes: co-

lònies, casals, campaments a les diverses parròquies i el pelegrinatge diocesà de joves a Santiago.

Celebració de juny del Corpus Christi a la Catedral. El diumenge 23 de juny a les 12 h, presidí la solemnitat del Corpus Christi a la Catedral. Després de la Missa va fer la processó dintre el temple resseguint les capelles laterals en les que dotze grups havien confeccionat enguany les catifes florals que es varen poder visitar fins al dilluns 24. La celebració acabà impartint la benedicció amb el Santíssim Sagrament. A d'altres esglésies de la diòcesi també es va solemnitzar aquesta festa amb processons al carrer.

En la pau de Crist

P. Pedro Massanet Dezcallar, jesuïta. Morí a Sant Cugat del Vallès als 76 anys d'edat, 59 de vida religiosa i 48 de sacerdocí.

Agenda

Pelegrinatge de professors de les escoles diocesanes i parroquials. Dia 12 de juliol: Sortida de Terrassa. Missa a la Santa Capilla de la Basílica del Pilar a Zaragoza i arribada a Santo Domingo de la Calzada. Dia 13: Visita a San Millán de la Cogolla i els monestirs de Yuso i de Suso. Dia 14: Visita a Santo Domingo de la Calzada. Dia 15: Retorn a Terrassa. Missa a la Catedral de Barbastro.

Festa de la Mare de Déu del Carme. El dimarts dia 16, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidirà la celebració de l'Eucaristia a les 9 h al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol (Carmelites Descalces) i a les 20 hores a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa, on administrarà el sagrament de la Confirmació.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Saludos desde Santo Domingo de la Calzada

Un saludo cordial desde Santo Domingo de la Calzada a toda la familia diocesana. Aquí me encuentro en peregrinación con los maestros y profesores de nuestras escuelas diocesanas y parroquiales. Hemos venido para recorrer un tramo del Camino de Santiago porque el 25 de abril de este año se cumplieron mil años del nacimiento de santo Domingo de la Calzada, cuya aportación resultará fundamental en el desarrollo del Camino de Santiago, sobre todo en el servicio a los peregrinos.

Nació en Vitoria de Rioja, provincia de Burgos, en el año 1019. Decidió consagrar su vida a Dios desde muy joven. En 1040 conoció a Gregorio, obispo de Ostia, que había llegado a la Península como legado del papa Benedicto IX. El joven Domingo se une a la misión del obispo Gregorio

y le acompaña durante cuatro años como ayudante y discípulo. Cuando el obispo fallece en Logroño en mayo de 1044, Domingo se asienta en un bosque de la vega del río Oja, por entonces una zona despoblada, y comienza a centrarse en su definitiva vocación compaginando la fe y la entrega a Dios con el servicio a sus semejantes, trabajando para ayudar a solucionar los problemas que descubre a su alrededor.

Allí conoce las adversidades de los peregrinos que se perdían de la Ruta Jacobea del norte y que debían atravesar caminos en malas condiciones, llenos de peligros y de bandidos y faltos de asistencia hospitalaria; también es testigo de las peligrosas condiciones que despliega el río en épocas de crecida de las aguas. Todo ello le llevará a construir un nuevo camino que con el tiempo se conver-

tiría en la ruta principal. Taló bosques, removió tierras y comenzó la construcción de una calzada de piedra que significó una desviación del camino tradicional, pero que se convirtió, a partir de entonces, en la nueva ruta. También construye un puente sobre el río que por fuerza se debía atravesar y, por último, un pozo, un hospital y un templo en los que poder ofrecer asistencia material y espiritual a los peregrinos. De ahí que fuera declarado patrono de los Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos y, a su vez, de los Ingenieros de Obras Públicas.

Los peregrinos fueron difundiendo su fama de su santidad en España y por los diferentes países de Europa. Los motivos para esta consideración se fundan sobre todo en su entrega generosa y constante a lo largo de su vida: ayudar a los necesitados, facilitar el camino, auxiliar a los romeros, socorrer, dar de comer, de beber, dar posada, escuchar, perdonar, compartir, en fin, llevar a la práctica las obras

de misericordia. Muere el año 1109 y es enterrado junto al camino, en el pueblo al que dio origen con su presencia y actividad y que acabó recibiendo su nombre: Santo Domingo de la Calzada. Muy pronto comenzó a ser invocado como liberador de cautivos.

Hoy recordamos su ejemplo luminoso, un ejemplo de caridad y solidaridad para con el prójimo. Hacemos memoria también de que la acogida al peregrino constituye uno de los aspectos fundamentales de la experiencia del Camino desde la Edad Media. Fue decisiva la fundación de hospitales dedicados a atender las necesidades del creciente número de peregrinos que se dirigían a Santiago. Para la mentalidad medieval el peregrino era un enviado del Cielo, por lo que había que considerarlo y tratarlo como si fuese el propio Jesucristo. Por eso era frecuente que en las escenas de la aparición de Jesús resucitado a los discípulos de Emaús se representase al Salvador como peregrino, con distintivos propios de la peregrinación jacobea como el zurrón y la concha de vieira.